

като ми донесеш дрехите, ще ти дам още половин жълтица.

Очите на жената светнаха. Тя посегна та взе златната пара, опипа я, стисна я със зъби, и стоя така няколко мига, дълбоко замислена.

Не искаше да изтърве парите — за нея те бяха цяло богатство. Жената се чудеше какво да измисли. Наистина, в къщи имаше едни по-здрави панталони и една проста риза, които мъжът ѝ па-зеше като очите си и които обличаше при по-тържествени случаи, но дали ще ги хареса за толкова пари? И все пак, тя реши да опита.

— Имам и тук панталони и риза, но ще ми дадеш ли цялата жълтица за тях? — изгледа го тя с очи пламнали от надежда и очакване.

— Да ги видя, — кимна нетърпеливо Кир.

Жената запали на огнището боринова главня и измъкна от една малка проста дървена ракла панталоните и ризата.

— На мъжа ми са, — рече тя, — но ако ги харесаш, вземи ги.

Кир ги разпери като опитен дрехар, опипа ги навсякъде, разгледа ги да не са нещо скъсани, премери ги напосоки на себе си, сгъна ги и пхна жълтицата в разтрепераната ръка на бедната жена.

— Знаеш, — рече той като излизаше навън, — чичо ми е много богат човек и ще ми даде колкото пари искам, ала ако му се мярна с моите мръсни скъсани дрехи, няма в къщи си да ме пус-тне. Хайде, остани си със здраве.

Жената бе занемяла от щастливата изненада, та дори и не можа да му пожелае добър път и лека нощ. Кир изтича при Орфея и тикна в ръцете му панталона и ризата.

— Обличай ги! — рече той заповеднически и кимна към един затулен ъгъл в тъмната и глуха